

יעקב ביטון

חמישה שירים

הצור תמים פועלו

התמימות מתחילה עם הקדיש
החול מהדק לגרון והשיש חותם הלולה
לשתק הרבה
רק דוגן יכול
גם להבריא בלי שספרה מחלה
ונסחרה על גלימת מרפאים
ונחרזה קינת גוססים.

גם בחנק שהגוף הכחיל בו
נדמה שאלו רק השמים מעיניו לפנות ערב
ביום חול.

הסיד

לאט הסיד חופר בחשכה
בית מתערה
כתף בטון שמוטה
נעולה חצר ילדותנו
אבא
רק מפתח להשחיו את הבדיה
אמא
רק כתמי רבה, לכבות את הכירה

על הגדר שיחי הפטל מכסים
 צל אדם יוצא מן העצים
 החול מושך פרות נפלו
 בקצה השביל
 בשער עומד הדור.

העיר

צמר
 תפסו את הכבשים כלן
 הגרונות על עריה גדולה תמיד
 מי יצטרף?
 איפה הלילות נגמרים ואבינו מלטש הרוח?
 העיר? אני
 בניתי אותה
 כל ארבותי נותרות בוז למשמע השאלה
 האין זו תעשייה כבדה מספיק – האני
 ההספד יאמר מפי נדון כמותנו
 באותן הידים שחנקו בניתי
 הסופרים כותבים עיר אחרת מלבם
 בדויה מפקרת על משאלות פחדים
 גם כלבים רצים בה הפוך בקולר
 אזור תעשייה לא הכבישים
 והמסלות מחברים את מגדלי הצפון
 לתענית הדרום
 האדישות מאחדת את כלנו
 הפרעושים נוכרים באדרת, כך עוברות השנים
 לפני החק במחנק
 במעשה חיים קטן יש תבוסה הנטפלת לנצח
 כך הסופרים
 ככל שתגדל הספרייה נדע רק על הקף המבוכה
 על קרן אור אחת תחרז כל השירה ויגיעתנו

תִּרְחִיק אֶל דְּפֹן נַפְשׁ הַמּוֹמָה
 מִסַּע צְלָמִים נִפְרָד
 אֲנֵא סִבֵּךְ רֵאשִׁי אֶל תַּעֲלֵנִי עוֹלָה
 קִצְצֵתִי בְּכָל הַנְּטִיעוֹת פְּשֻׁתָּה צִהְבֵּת
 חוֹר עֲמַדְתִּי בַּעוֹר אָבִי
 מַצְבִּיא הַרוּחַ חוֹלָה
 עֲטַפְנוּ אֶת כָּל בְּשָׂרוֹ בְּלֶחֶם
 הִינְנוּ נוֹצְרִים אֶת הַשְּׁעוֹת בְּסֵד הַלֵּב.

פּוֹס

עֲמוֹר. חֲשֵׁמֶל.
 פָּנֶס. נְדוֹן.
 הַפּוּגָה לְצַפּוֹר בְּמַעוֹפָה
 וּלְאִישׁ הוֹלֵךְ בַּחֲשֵׁכָה
 כָּאֵן הַלְמוֹת
 וְכָאֵן טְפִיחוֹת
 מִי חוֹצֵה בְּשִׁקְטֵ אֵד מְדַבֵּר?
 מִי מִשְׁקָה לְעֲצָמוֹ וּמִסְפִּיק
 בְּאוֹר לְזֹרֵעַ?
 אֵיךְ נִצְמַח בַּחוֹלוֹת הָאֲרָכִים שֶׁל הַלֵּב?

רַפֵּת

וְהָיוּ נֶאֱסָפִים גְּדוּד זְכָרִים בְּרַפֵּת
 צוֹבְטִים בְּעֵטִינִים דוֹקְרִים בְּקִלְשׁוֹן
 וַיִּלְדָּה קַטְנָה יִשְׁבָּה עַל הַחֲצִיר
 עַד שֶׁנִּשְׂרַף עוֹרָה.